

spremljal svojo dobro ženo na zadnji poti, a sedaj pa je že sam nastopil isto pot ter legel ob njeni strani izmučen od trudapolnega življenjskega pota in sicerbi k mirnemu spanju. Kako spoštovanje je užival tudi pri višji duhovščini, dokazuje to, da je g. kanonik in dekan Josip Weixl osebno prišel na pogreb ter njegove telesne ostanke blagoslovil k večnemu počitku. Naj mu sveti večna luč — njegovim sorodnikom pa naše sožalje!

Smrt mladega bogoslovca. Dne 14. novembra smo polagali v Turnišču k večnemu počitku mladega, nadbudnega bogoslovca g. Toneta Štefanec, katerega je strla zahrbtna bolezen

v najlepši dobi življenja. Neizpolnjeni so ostali njegovi upi in nade, da bi se popolnoma posvetil Bogu v duhovniški službi. Neizpolnjeno je ostalo hrepenenje njegovih blagih staršev, ki so srčno želeli, da bi gledali svojega edinega sina pred oltarjem Gospodovim. Namesto k novi maši — ki bi jo moral darovati že letos — so se zbrali številni njegovi tovariši bogoslovci, 18 duhovnikov, mnogo prijateljev in znancev, da vzamejo zadnje slovo od dobrega in idealnega bogoslovca. Pogreb je vodil g. bogoslovni spiritual Anton Karo iz Maribora, ki je pripeljal na pogreb 25 bogoslovcev, žalujočih tovarišev pokojnega. Doma se je od rajnega poslovil bogoslovec Štefan Skledar, ki je v pesniških besedah izrazil svojo žalost nad tem, da mora na ta način opraviti pokojnemu obljubljeno ceremonijsko službo. Med pretresljivim prepovedovanjem žalostink so bogoslovci zanesli truplo tovariša v župno cerkev, kjer so se darovale zanj tri sv. maše zadušnice. Ob odprtem grobu se je najprej poslovil od rajnega ter izrekel sožalje žalujočim staršem, sestram in sorodnikom g. spiritual Karo v imenu prevz. g. škofa dr. Tomažiča in v imenu višje bogoslovne šole v Mariboru, ki tako težko pogreša zgledega bogoslovca. V imenu bogoslovne družine se je v izbranih besedah oddaljil rajnemu bogoslovcu Puncer, v imenu aka-

demakega društva »Zavednost« akademik Čeh, v imenu domače fare in dekanije pa g. dekan Jerič, ki je poudaril, da se je turniška župnija že veselila nove maše rajnega Štefaneca, ki bi bil 22. živči duhovnik iz te fare. Velika množica je glasno plakala ob naštetih govorih in ob krasno odpetih

žalostinkah bogoslovskega pevskega zbora. Cvetje in solze pa so nam za vselej zakrile komaj 25 letnega bogoslovca, ki je radi dolgotrajne, zavrtnate boleznii, ki jo je junaško in vdano prenašal, legel v prerani grob. Bog mu daj nebesa, s domačim in vsem žalujočim naj pošlje tolažbo!

Dopisi

Slovenjgraški okraj

Pameče. Blíža se veseli dan, ko bosta posvečena in svojem namenu izročena nova zvonova, katera hočemo pokloniti Mariji, Kraljici miru, kot hvalni dar, da nas varuje pred največjo šibo božjo — vojno. Vso dobo po vojni nismo imeli ubranega zvonjenja, a kjub temu smo dosti pripravili in popravili. Kritje zvonika, povečanje kora, elektrifikacija, predvzem pa pred tremi leti nov oltar, tako da smo sedaj rekli: lepi cerkvi je treba dati tudi lepo zvonjenje! Ker je pa fara majhna, ni zmožna vsega, zato se obračamo do sosedov in vseh s prošnjo, da bi se tudi oni pridružili! Prvo adventno nedeljo bo blagoslovitev. Cerkveno slovesnost bosta povzdignila naš rojak g. Vrhnjak in dekan msgr. g. Meško.

Sv. Vid nad Valdekom. Na martinovo je bil pri nas za župnika inštaliran dosedanji naš priljubljeni provizor g. Ledinek Maks. Da bi dolgo pasel duše pri Sv. Vidu! Obenem je bila blagoslovljena nova slikarija v cerkvi, ki jo je prav posrečeno izvedel slikar g. Vipotnik iz Zalca.

Razbor pri Slovenjem Gradu. V kratkem času so se pri nas poročile kar tri vrle Marijine družbenke, in sicer: Glasenčnik Ljudmila z uglednim posestnikom iz Guštanja, Pačnik Magdalena iz Sašinske hiše s posestnikom Rudolfom Menh iz Lokavice pri Šoštanju, in Poznič Francka iz Lapovčnikove rodbine, oziroma Čartvežnikova v Zvodnem z Ivanom Glasenčnikom, posestnikom v Sp. Razboru, p. d. Zapečnikom. Težko pogrešamo ta dekleta, posebno prvi dve, ki sta šli iz župnije, ker sta bili vrli, cerkveni pevki in sta s svojim lepim glasom povzdigovali službo božjo. Vsem novo poročencem obilo sreče in božjega blagoslova!

Pohorje

Fram. Dne 10. novembra je bila v šoli sadna razstava. Gledali smo izbrano sadje vseh vrst iz domače občine kakor tudi zelenjavo in zdravilna zelišča. Obiskovalcev je bilo ves dan veliko. Prvo nagrado je dobil g. Karel Černej. Najlepša hvala za trud in delo g. upravitelju Grafenauerju in onim, ki so mu pomagali! — Sadna sušilnica je pod streho, manjkajo le še mizarska dela.

Kar morem danes storiti, kot praktičen človek ne bom odlagal na jutri! To pravilo mi velja tudi pri plačevanju naročnine za »Slovenskega gospodarja«.

Slovenjebistriški okraj

Sp. Polskava. Krajevna kmečka zveza naznanja vsem kmetovalcem, da se bo vršilo v nedeljo, dne 24. novembra, po sv. maši v šoli poučno kmetijsko predavanje. Predaval bo okrajni referent g. Zupanc. Ker bo predavanje zelo zanimivo in koristno, se priporoča obilen obisk. — Odbor.

Dravsko polje

Vurberg. Kamor stopiš in pogledaš, te straši moča. Vse leto se jamra čez slabo leto in slabe čase, pa nam je ljubi Bog še odmeril prav dober pridelok, da se ni bati pomanjkanja hrane. Zlasti kuruza je lepo obrodila, le nekaterim ni dozorela. Mnogim je vrglo tudi sadje lepe denarce; da bi jih le plodonosno naložili in z njimi počakali

Pred ameriškim parlamentom v Washingtonu pripravljajo les za tribune, katere bodo postavili ob priliki tretjega nastopa Roosevelta kot predsednika Zedinjenih držav Severne Amerike

Rusi. Vsi ti so tvorili divjo tolpo, v kateri ni bilo pravega reda. Pretepi, umori, ropi so bili na dnevnem redu. Jaz sem se bil pridružil Amerikancu Abrahamu Linscottu. Kmalu sva postala prijatelja. On je bil moj edini prijatelj. Često sva rešila drug drugemu življenje. Vse težave sva prenašala skupno in ko je nekoč izbruhnil v taboru zlatokopov upor, sva se skupno postavila po robu upornikom.

Marija je z napeto pozornostjo sledila samotarjevemu pripovedovanju. Ko je starec za hip utihnil, da bi si oddahnil, je tiho pripomnila:

»Kar sta prestala vi in moj stari oče, je moralo biti grozno!«

»Da, grozno je bilo!« je nadaljeval stari Lavrencij. »Glad po zlatu je hujski od vsakega drugega gladu. Pohlep po zlatu je bolezen, hujska od kuge in drugih nalezljivih boleznii. Kmalu je nastopila zima in zlatokopi so sklenili, da počakajo na pomlad in bodo potem prehodili Sierro Nevado. Niti malo se jim ni sanjalo, kakim nevarnostim se izpostavljajo. Utaborili so se, postavili lesene kočice, nakupili krave in tako je nastalo mesto Rotenburg.«

»Oh, Rotenburg!« je vzkliknila Marija.

»Da, tako smo imenovali novo naselbino. Jaz sem predlagal to ime in drugi so ga brez ugovora sprejeli. Ne vem, kako sem se sploh domislil tega imena. Za nami so prišle druge skupine zlatokopov in tako se je naselbina naglo razvijala. Prijatelj Abraham je imel s seboj tudi ženo in sinčka — vašega očeta, Gospa Katarina — tako

se je imenovala njegova žena — je bila mlada, lepa in dobra ženska. Ozračje v Rotenburgu pa ni bilo niti zanjo, niti za otroka primerno. Zaradi tega ju je Abraham poslal nazaj v Kansas. Tam sta bila varna in nista povzročala prijatelju skrbi.«

Starec je za trenutek spet utihnil in se prijel za čelo, kakor da bi hotel zbrati misli. Čez čas je nadaljeval:

»Zima je minula in prišel je čas odhoda. Tovariši so Abrahamu in meni poverili nalogo, da najdva najboljšo pot čez Sierro Nevado.«

Nato je pokazal na Indijanca.

»Ta tovariš nama je obljubil, da nama bo pokazal najboljši prelaz, ki je dovolj širok za prehod take množice ljudi in živine. Podali smo se na pot. Nekega dne, ko smo taborili v gorskih zasekah Sierre Nevade, je šel Abraham na lov. Tri dni se ni vrnil. Indijanec in jaz sva pretaknila za njim vso okolico. Nazadnje sva ga našla. Poskakoval je od veselja in nama pripovedoval, da je odkril dolino, ki se more meriti z lepotami raja. Prekrstil jo je v Rajski dol. Naju je odvedel tja. Sklenili smo, da se bomo iz Kalifornije vrnili sem in bomo začeli gospodariti. Zabili smo kole, vanje vžgali ime Abrahamu Linscottu in letnico. Postavili smo skromno kočico, naredili točen florin in se nato vrnili v Rotenburg, da bi si od oblasti preskrbeli posestno listino. Pristojna oblast ni delala ovira. Brez ugovora je izstavila listino, lastninsko pravico pa zabeležila v knjigo posestnikov. Nato smo se

trovice. Njive, ki je na njih zrastle taka kuruza, so last kmeta Mateja Zečeviča. Eno koruzno steblo je bilo visoko kakor kaka mlada jablana ter je segalo celih 5.20 metrov visoko. Na njem sta bila dva storža, izmed katerih je bil vsak nekako po 2.8 kg težak. Zečevič je te storže shranil ter jih bo poslal na poljedelsko razstavo.

Tudi slanki imajo svojega kralja. Stare knjige pišejo o slankih, da imajo svojega kralja na isti način, kakor imajo čebele matiko, ki jo tudi nazivamo kraljico. Ti »kralji slankov« se ne odlikujejo po posebni velikosti, pač pa nosijo na glavi znak, ki je podoban kroni. V enem izmed teh starih zapiskov lahko čitamo sledeče: »V Nemškem morju je otok, nazvan Sveta zem-

All Vam je vseeno, če ima Vaš sosed slab ali protiverski časopis? Da se njegovi otroci kastruplajo s čitanjem opolzkih podlistkov?

Še boljše čase! Nerazumljivo je, zakaj tako malo zaupanja domači hranilnici, katera je bila že stotinam ljudi v največjo pomoč, oškodovan po njeni krivdi pa doselej še ni bil nihče! Pečat likvidnosti domačega zavoda ne daje samo država, ampak ga daje tudi ljudska zaupljivost, zato ni na mestu nositi denar drugam. Svoji k svojim! — Vinakim prijateljem se bo pa letos godilo bolj slabo. Pravi, da je pridelek povsem nezadovoljiv, saj ga po nekaterih vinogradih sploh nič ni bilo. Pa se bomo bolj trezno in pametno obnašali. Žejo pa bo gasila voda, ki zdravje krepi in glave bistri! — Čeprav je še mnogo dela zunaj, vendar dobro misleča mladina utira svojo pot v društveno dvorano. Mladinski organizaciji Fantovski odsek in Dekliški krožek sta položili obračune v septembru in zgradili nove načrte, ki jih sedaj izvajata. Na praznik Kristusa Kralja je ta mladina javno izpovedala svoje prepričanje v pestrosti društvene proslave v dvorani. — Vršijo se priprave za kmetijsko nadaljevalno šolo. Pričela se bo že ta mesec. Želeti je, da bi jo vsi fantje obiskovali, naj bi se pa zanimali zanjo tudi gospodarji, ker pouk je vsem v korist in potreba. Kolikor znaš, toliko veljaš — je star ljudski pregovor.

Sv. Janž na Dravskem polju. Tiho in skromno je obhajal svoj 58. rojstni dan in god naš priljubljeni prosvetni delavec g. Davorin Colnarič v krogu svoje družine. Dragi g. organist, želimo Vam še mnogo let zdravja! — Samskega stanu se je naveličala vria Marijina družbenka Neža Šolar iz Trnča in si izbrala na življenje pot zvestega

Predsednik sovjetske vlade in komisar za zunanje zadeve Molotov se je mudil sredi minulega tedna na razgovorih z vodilnimi osebnostmi v Berlinu

spremljevalca Alojza Pesek, posestnika na Gorici pri Pragerskem. Prav tako sta se poročila Mihael Šagadin in Julia Veisbaier. Samskega stanu se je tudi otresla dobra Marijina družbenica Vratič Terzija iz Rošnje in se podala v zakonski jarem s pridnim fantom Francem Štumberger, kjučavničarjem iz Rošnje. Vsem želimo obilo božjega blagoslova! — Ker je pot iz Trnča v Sv. Janž v predelu med prvim in drugim dravskim bregom za vsako vožnjo neuporabna, bi bilo žaleti, da se občina Sv. Janž vsaj malo pobriga za to pot. Isto je s cesto iz Sv. Janža v Sv. Marjeto. Upamo, da se bo to popravilo. — Prosvetno društvo priredi v nedeljo, 24. novembra, po večernicah v društveni dvorani veseligrro »Mlinarjeva Micka«. Igra predstavlja kmečko dekle, ki mu vsiljujejo gosпода, a ona vztraja le za kmeta. Ker že šest mesecev pri nas ni bilo igre, pričakujemo upravičeno, da nas bodo vsi od blizu in daleč posejili. Vstopnina običajna. — Naš Fantovski odsek lepo vabi šoloobvezno mladino k naraščajnikom in prosi starše, da dovolijo svojim otrokom-šolarjem, da vstopijo v naše vrste. Starši, zavedajte se, da je najvažnejše vprašanje vzgoja otrok na krščanski podlagi. To vzgojo moremo nuditi le mi, zato naj pride vaša mladina le v naše vrste! — Katoliško časopisje v vsako hišo! — to je naše geslo. Vsak zaveden Slovenec imej vsaj en katoliški časopis! Naročila za katoliške liste sprejema Anton Julčnik. All ste že kupili »Koledar Slov. gospodarjac«? Stane le 10 din. — Društvo rejcev malih živali je prodalo banski upravi v Ljubljano in Zagreb 70

Nemški in Italijanski letalski častniki v pogovoru o skupnem poletu nad Anglijo

Ogljene ščetke
dobavlja najhitreje
za vse vrste električnih strojev in aparatov
Domača tržnica
RUDOLF PASPA
Zagreb, Koturaška 69

petelnov in 30 jarcic čistokrvne štajerske pasme po 50—70 din komad. Društvo najtopleje priporočamo posebno malim posestnikom. — Vreme je za spravljane repe in stelje silno ugodno, zato vsi prav pridno delamo in se zalagamo za zimo. — Zima je, zima, tako jo s strahom pričakujejo naši revni kočarji, ki so večinoma vsi brez čevljev. Kaj bo, ko je usnje tako drago! Obleko so si že nakupili, a za čevlje ni denarja. Pa tudi prodati ni več kaj! Hudo bo, pa bomo že pretokli, da le ne bi bili udarjeni z vojno, kot so drugje. — Pevsko društvo je imelo v nedeljo redni letni občni zbor. Zbor šteje zdaj 45 pevki in pevcev. G. pevovodju Colnariču, ki tako lepo vodi pevsko društvo, želimo tudi v tem jubilejnem letu prav obilo blagoslova in uspeha!

Sv. Miklavž na Dravskem polju. Prosvetno društvo ponovi igro na željo občinstva »Crno ženo«, drama v štirih dejanjih, v nedeljo, 24. novembra, ob trah popoldne v šoli. Kdor še ni videl tako lepe igre, si jo naj pride v nedeljo pogledat!

Cirkovce. V četrtek, 21. novembra, ob sedmih zvečer bo v našem povečanem farnem domu zanimivo prosvetno predavanje. G. kaplan Petančič iz Koprivnice pri Rajhenburgu bo govoril o sanjah, strahovih in duhovih. Pretresljivi resnični zgledi iz življenja bodo važni za vzgojitelje, pa seveda tudi za vse druge. Vstop je prost!

Italijanski general Soddu, vrhovni poveljnik Italijanske armade na grški fronti

lja, na katerem se je leta 1530. dva tisoč ljudi preživljalo z ulovljenimi slanki. Ko so nekdo ljudje v svoji objestnosti začeli ribe udarjati s šibami, so izgubile v toliki meri, da se je z njimi skozi polnih 24 let moglo prehranjevati le kakšnih sto ljudi.

Vnetje slepega črevesa bolezen premožnih. Še dolgo dobo poznajo zdravilniki vnetje slepega črevesa, mnogo manj pa so jim znani vzroki te bolezni. Skoro ne poznamo jih. Posebno je naraslo število žrtev vnetja slepega črevesa v zadnjih 30 letih. Saj kljub zdravniški pomoči umre v Ameriki vsako leto okoli 18.000 ljudi, v Angliji pa 3000. To je 1. vseh smrtnih primerov. Porast smrtnih primerov je predvsem občuten pri otrocih pod

vrnili k tovarišem, ki so nas že nestrpnno pričakovali. Čez nekaj dni je bila karavana pripravljena za odhod. Nekateri so ostali v Rotenburgu, ker so se hoteli tam za stalno nastaniti.

Pripovedovalec je spet utihnil. Zakašljal je, požrl slino in nadaljeval:

»Najprej smo šli proti jugu. Nenadoma se je pred nami odprla Death Valley, velika puščava. Narediti smo morali velik ovinek. Nekaterim se je zdelo škoda časa in truda ter so jo vkljub opominom mahnili skozi puščavo. Izmed teh ni nihče dosegel druge strani: vsi so ož žejje in lakote pomrli. Abraham Linscott in jaz sva srečno prispela do zlatih poljan. Indijanec je ostal pri nama. Zlatokopi so imeli različno srečo. Nekateri so napravili precej zlata, drugi pa skoraj nič. Vzbudila se je zavist. Ponoči so pokale puške in samokresi. Pozneje so se tudi podnevi odigravali pretepi in poboji. Ni bilo postav in reda. V taborišču so vladale neznosne razmere. Nikdar ne bi bil mislil, da more podivjanost in podlost doseči tako stopnjo. Gnus in obup me je bil prevzel in hotel sem se vrniti, toda Abrahama nisem mogel pustiti. Videl sem, da je pohlep po zlatu tudi njega prevzel. Sanjal je o milijonih. Njegove sanje so se uresničile: odkril je zlato žilo, ki je vsebovala izredno množino zlata. Najela sva delavce, Indijanec pa se je vrnil v Rotenburg, da bi našel nekaj tovarišev, ki bi dali denar za začetna dela. Prepozno so prišli. Lopovi so napadli Abrahama in mene.

Obupno sva se borila za svoje življenje. Po večurni borbi je prijatelj mrtev obležal, meni pa se je v temi posrečilo zbežati. Hitel sem v Rotenburg in naredil prijavo. Oblast je poslala konjenike na lice mesta. Jaz sem se vrnil. Lopovi so bili že na delu. Meni so se smejali. Sodnik je izjavil, da je bila moja prijava krivična, ker so lopovi dokazali, da je bila zlata žila že njihova last, ko sva jo midva odkrila.

Starec je spet utihnil in je zrl predse. Njegov obraz je dobil divji izraz.

»To je bil nesrečen slučaj!« se je oglasila Marija. »Kako je žalostno to, da je moral moj stari oče zaradi te zmore izgubiti življenje!«

»Zmote?« je vzkipeł samotar. »O zmoti ni govora. Abraham Linscott je imel prav. Moja pritožba je bila upravičena. Toda lopovi so med mojo odsotnostjo podkupili sodnika. Pozneje je nastala tam velika delniška družba, ki je otvorila več zlatih rudnikov. Izkopali so velike količine zlata. In to zlato je bilo močnejše od zakonov, močnejše od npravnosti, močnejše od omike, močnejše od vsega, na kar so ljudje kdaj prisegali. Zlati rudnik je bil torej izgubljen. Vrnil sem se v Kansas. Prijateljeve vdove nisem našel. Moževe smrti ni mogla preboleti in se je kmalu za njim tudi ona preselila v večnost. Otroka so odvedli s seboj neki kmetje in ga nisem mogel najti.«